

Претодействие, пета картана

Келоднице! аз казвам ти сега:
 в четвъртък ти ще се венчеш, икак
 да те не виждат лоше очи!
 не говори, мълчи, не възразявай! —
 Ръцете ми сърбят. — Ти виждаш, майко,
 напразно сме скърбели, не едно
 дете ни е изпратил бог. Ага
 разбираме, не едно било е много,
 не тя е само нашето проклятие.
 Ван, везице!

Дойкард. —

О, господи, спаси я!
 не бива, сър, така да се ругае!

Катулетти. —

Защо, претъдра? — Дръжте си езика,
 при своите клякарки вий възвесте!

Дойкард. —

Те нищо лошо аз не казвам.

Катулетти. —

Стига!

Дойкард. —

и думи да не може да се каже. —

Катулетти. —

Милкини, глупакко, турна място няма
 за кляоки — при соседките иди!

Госпожа Катулетти. —

не се шевете!

Катулетти. —

О, ще научедя!
 Та туй съм мислила цял живот! В игра,
 на работа, на яве и на сък,